

drag; og da Lovforslaget skal i et Udvalg, kan vi jo der se nærmere paa disse mindre betydende Ting.

Paa mit Partis Vegne kan jeg altsaa udtale fuld Tilslutning til det foreliggende Lovforslag og Haabet om, at det af Hensyn til de danske Kvinder maa lykkes hurtigt at gennemføre Lovforslaget.

Døcker: Jeg hilser med Tilfredshed de Bestræbelser, der i dette Lovforslag er kommet frem for at skabe en ensartet Lovgivning for de tre nordiske Riger i Spørgsmaalet om Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret. Vi har saa mange Interesser fælles, at det vilde være af overordentlig stor Betydning at have ensartede Regler i saa Henseende i disse Lande. En stor Part af dem, der tidligere søgte Indfødsret, stammede fra Sverige og Norge. Heri er der paa Grund af de særlige Forhold ved Genforeningen sket en Ændring i de senere Aar, men denne vil dog vel være af mere forbigaaende Art.

Jeg er enig med den ærede første Taler (Maegaard) i, at de enkelte Bestemmelser bør gennemgaaes nøje i et Udvalg; man maa være klar over Rækkevidden af de Bestemmelser, der tages, der kan komme Spørgsmaal frem, som trænger til nøje Overvejelse.

Men ligesom jeg, som sagt, med Glæde hilser Forsøget paa at skabe en ensartet Lovgivning i Skandinavien, vil jeg tillade mig at henstille til den højtærede Minister, at ogsaa de Hovedprincipper, hvorefter Indfødsretslovene gennemføres, bliver de samme. Man har Indtryk af, at der nu er den store Forskel, at medens de i Sverige og Norge først og fremmest ser paa, om den nye Statsborger, som søger Optagelse i Statssamfundet, kan være et Plus for den Stat, han søger Optagelse i, har vi i Danmark praktiseret det paa en noget anden Maade, hvad de Personers Forhold, der har søgt Indfødsret herhjemme, udviser. Det forekommer mig, at vi her er kommet vel langt ud. Vi ser saaledes paa det, at naar der ikke foreligger aldeles bestemte Bevæggrunde til at nægte det, optager man vedkommende. Man har det aldeles bestemte Indtryk, at adskillige kun betragter Danmark som Forsørgelse for dem. Det er Forsørgelse, de ønsker at opnaa her, der er bedre Betingelser for Alderdomsforsørgelse og Understøttelse i det hele taget. Jeg tror, det vilde være heldigt, om man ogsaa der søgte at faa større Ensartethed indenfor de skandinaviske Lande, og jeg tillader mig at henstille til den højtærede Minister, om der

ikke i Fremtiden kunde blive anvendt mere Kritik, saa vi dog slap for adskillige af de Personer, der kommer frem paa Indfødsretsloven. Det er naturligvis overordentlig smukt og tiltalende, at vi modtager de fremmede med aabne Arme, men som Forholdene er, synes jeg, at de enkelte Stater har Ret til at se en lille Smule paa, hvad der fremmer deres eget Tarv.

I al Almindelighed kan jeg anbefale Lovforslaget til videre og velvillig Behandling i det kommende Udvalg.

H. Trier: Naar et Lovforslag som det foreliggende har været gennemtænkt og gennemdrøftet paa indgaaende Maade af særlig sagkyndige, og disse endda som Repræsentanter for forskellige Lande er mødt med forskellige Synspunkter, har man Grund til at tro, at der i det hele og væsentlige er fremkommet et Lovforslag, som har taget de nødvendige Hensyn, og som ogsaa i sin Form rimeligvis har naaet det ønskelige. Der vil derfor være al Anledning til at modtage et saadant Forslag med Velvillie, hvis man i det hele taget er enig i det Grundprincip, der er udtalt gennem Lovforslaget, og det er der formentlig her, som ogsaa udtalt af tidligere Talere, Anledning til at mene. Forslaget betegner et Fremskridt paa forskellige ikke uvæsentlige Punkter, særlig ved at stille Kvinderne i et selvstændigere Forhold ogsaa til Indfødsretten, end de tidligere har haft, noget, der jo i øvrigt er en ganske simpel og naturlig Følge af den Stilling, Kvinderne i det hele taget i Nutiden ad Lovgivningens Vej er kommet til at indtage i det borgerlige Samfund. Jeg vil derfor ligesom tidligere Talere anbefale, at man modtager Forslaget med Velvillie og i det væsentlige fører det igennem saaledes, som det er.

Der er et Par Punkter, hvor jeg ikke er rigtig klar over enten Tankegangen i eller ogsaa Hensigten med Bestemmelsen. Men det er muligt, at det er mig, der ikke ret har forstaaet, hvad Meningen er, for naar tre kyndige Mænd fra forskellige Lande er blevet enige om, at den og den Bestemmelse skal gælde, er der al Grund til at tro, at der maa være en naturlig og fornuftig Baggrund for den. Det ene Punkt, hvor jeg ikke er klar, findes i § 2. Der staar, at fremmed Mand og fremmed ugift Kvinde, som er født og har opholdt sig hele sit Liv her i Danmark, af sig selv erhverver Indfødsret, naar det 19de Aar er fyldt. Dog kan den paagældende i Tiden mellem det fyldte 18de og det fyldte 19de Aar afgive til Øvrigheden en Erklæring om ikke at øn-